

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **SPUR a. s.**, IČO: 46900098
sídlem třída Tomáše Bati 299, 763 02 Zlín
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kinclem
sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1
zastoupené advokátem doc. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 16391/24/11200/01000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad podaný žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 21. 9. 2023, č. j. MPO 40254/19/61200/556, PID MIPOX04637US, jímž bylo rozhodnuto o odnětí dotace, která byla žalobkyni udělena v rámci projektu

CZ.01.1.02/0.0/0.0/17_170/0014598 s názvem „Technologická inovace výroby fyzikálně lehčených polyolefinických pěn“, neboť žalovaný zjistil, že v prohlášení k žádosti nebyly vyplněny kompletní informace, jelikož byla zjištěna rodinná vazba zakládající společné jednání mezi vlastníkem žalobkyně (Ing. Z. D., CSc.) a Ing. T. D., který je jednatelem obchodní společnosti AVÍZO s. r. o., IČO: 25181700 (dále jen „AVÍZO“). Tato společnost byla spoluvlastněna obchodní společností REPIP s. r. o., IČO: 01381211 (dále jen „REPIP“), ve které pan Ing. T. D. vlastní 100 % majetkový podíl. Ing. T. D. byl přitom v období od 2. 8. 2002 do 1. 6. 2022 místopředsedou představenstva žalobkyně. Žalovaný dovodil, že žalobkyně v době podání žádosti o dotaci nenaplnila status malého a středního podniku ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy I. Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. 6. 2014, kterým se v souladu s čl. 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „Nařízení č. 651/2014“), a v důsledku toho byla naplněna hypotéza § 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „rozpočtová pravidla“ či „zákon o rozpočtových pravidlech“), podle níž lze dotaci odejmout, protože žalobkyně a společnost AVÍZO jsou s ohledem na definici malého a středního podniku vzájemně propojenými podniky.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Žalovaný vydal dne 23. 5. 2019 rozhodnutí č. j. MPO 40254/19/61200/556, jímž bylo rozhodnuto o poskytnutí dotace žalobkyni na projekt CZ.01.1.02/0.0/0.0/17_170/0014598 s názvem „Technologická inovace výroby fyzikálně lehčených polyolefinických pěn“.
3. Na základě zjištění, která vyšla najevo v rámci monitorování průběhu realizace projektu, rozhodl žalovaný o zahájení řízení o odnětí dotace z moci úřední pro nepravdivost údajů poskytnutých žalobkyní ve smyslu § 15 rozpočtových pravidel. O zahájení řízení o odnětí dotace byla žalobkyně informována oznámením ze dne 24. 2. 2023. Žalobkyně využila procesních práv účastníka řízení, když dne 28. 3. 2023 doručila správnímu orgánu své písemné vyjádření. Dne 21. 9. 2023 bylo rozhodnutím č. j. MPO 40254/19/61200/556, PID MIPOX04637US rozhodnuto o odnětí dotace, která byla žalobkyni poskytnuta v rámci výše uvedeného projektu.
4. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně rozkladem, který byl odůvodněn obsahově obdobně jako následně podaná žaloba. O rozkladu rozhodl ministr napadeným rozhodnutím tak, že rozklad zamítl a rozhodnutí o odnětí dotace potvrdil.
5. Ministr v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně v čestném prohlášení uvedla nepravdivý údaj, jelikož se nepravdivě klasifikovala jako malý a střední podnik. Žalobkyně do prohlášení nezahrnula veškeré spojené podniky spoluvlastněné Ing. T. D., který je jediným společníkem společnosti REPIP, která má 70% podíl ve společnosti AVÍZO a který byl od 2. 8. 2002 do 1. 6. 2022 místopředsedou představenstva žalobkyně a dále byl od 11. 3. 2013 jedním ze dvou jednatelek společnosti AVÍZO. Žalobkyně dále do prohlášení nezahrnula společnost REPIP a AVÍZO, přičemž propojení žalobkyně se společností AVÍZO činí ze žalobkyně velký podnik. Důvod pro odnětí dotace podle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je tak dán, neboť žalobkyně je velkým podnikem, zatímco dotace jí byla přiznána jako malému a střednímu podniku.

III. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s principem, podle něhož správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tento princip představuje tendenci k precedentnímu systému rozhodování a může být důležitým korekčním prvkem zákazu zneužití správního uvážení.
7. Žalovaný dle názoru žalobkyně neprokázal existenci koordinace obchodních aktivit nebo rozhodování orgánů dotčených společností, což je jedna z podmínek pro určení společného jednání dotčených společností.
8. Žalovaný ani neprokázal koordinaci v oblasti marketingových nebo obdobných činností, kdy jím uváděné příklady v napadeném rozhodnutí toto nejen neprokazují, ani neosvědčují; navíc každé z těchto údajných koordinovaných jednání je logicky vysvětlitelné, jak je uvedeno v žalobě a bylo k tomu shodně argumentováno i v řízení předcházejícím této žalobě.
9. Žalovaný dále neidentifikoval a neprokázal skutečnosti, které by byť i jedné z dotčených společností přineslo lepší postavení na trhu, zakládalo vyšší tržní či ekonomickou sílu anebo možnost sdílet kapitálovou základnu pro dosažení lepšího postavení na trhu či mezi konkurenty.
10. Žalovaný též neidentifikoval a neprokázal ani významnější vzájemné transakce mezi dotčenými společnostmi, byť i tržní povahy, které by závěru o propojenosti dotčených společností mohly nasvědčovat.
11. Žalovaný rovněž neidentifikoval ani společné odběratele dotčených společností.
12. Žalovaný u žalobkyně svým jednáním založil legitimní očekávání, že je pro účely přidělení dotace subjektem v kategorii malého a středního podniku.
13. Žalobkyně uzavřela, že žalovaný neprokázal žádnou z podmínek, která by odpovídala rozhodnutím citovaným v žalobě, která jsou určující k ohrazení tzv. společného jednání mezi podniky ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy I. Nařízení Komise (EU) č. 651/2014. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné a žalobkyně se domáhá jeho zrušení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že s rozkladovou argumentací se komplexně vypořádal, když poukázal na existenci celé řady skutkových okolností jednoznačně svědčících o úrovni vztahů přesahujících standardní míru interakce společností působících na stejném relevantním trhu a ukazujících na vzájemné sladování jednání těchto propojených entit. Existence zjištěných okolností měla za následek, že společnosti požívaly specifických výhod postavení na trhu, díky nimž nemusely čelit výzvám, kterým jiné, nezávislé malé a střední podniky čelit musí. Žalovaný je proto přesvědčen, že napadené rozhodnutí obстоjí.
15. Předmětem sporu je výklad definice malého a středního podniku tak, jak je definován v článku 3 odst. 3 pododstavci 4, přílohy I. Nařízení č. 651/2014, konkrétně propojenosti podniků skrze fyzickou osobu či skupinu fyzických osob. Tato propojenost byla žalovaným konstatována mezi žalobkyní a společností AVÍZO. Žalobkyně se domnívá, že k propojenosti mezi ní a společností AVÍZO nedošlo, či k němu nedošlo v dostatečně intenzivní míře naplňující definici propojených podniků dle Nařízení č. 651/2014, a proto žalovaný dle názoru žalobkyně rozhodl o odnětí dotace nezákonně. Žalobkyně sporuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

důvod odnětí dotace dle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, tj. zjištění neúplnosti či nepravdivosti údajů uvedených žalobkyní v žádosti o dotaci, pokud tvrdí, že s ohledem na absenci propojenosti mezi ní a společností AVÍZO nemusela v žádosti o dotaci, resp. v čestném prohlášení uvádět údaje o této společnosti (ani o společnosti REPIP), neboť ty není možno zahrnout při hodnocení statutu malého a středního podniku.

16. Žalovaný ani s jedním z výše uvedených závěrů nesouhlasil, neboť odporují účelu ochrany statutu malého a středního podniku, neplynou z judikatury odkazované žalobkyní a účelově bagatelizují skutečnosti zjištěné žalovaným, jednoznačně ukazující na propojenost žalobkyně a společnosti AVÍZO. Konkrétně rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“), Komise EU, ani rozhodnutí správních soudů nestanoví jakožto předpoklad naplnění definice propojenosti podniků intenzitu vztahů propojených podniků, a už vůbec ne minimální míru této intenzity. Rozhodovací praxe poskytuje toliko interpretační vodítka k posuzování vztahů mezi propojenými podniky. Tato však nemusí být (a v žalobkyní odkazované judikatuře ani nejsou) přítomna vždy. I pokud by předpoklad dosažení určité intenzity z rozhodnutí bylo možno dovodit, pak míru této intenzity je třeba posuzovat vždy v každém projednávaném případě. Intenzita může být naplněna různými způsoby, na jedné straně množstvím skutečností svědčících o koordinaci, na druhé existencí a významem třeba i jen jedné skutečnosti, stejně tak dlouhodobostí aktivit, ale i jejich opakováním v rychlém sledu atp. Žalobkyně závěry judikatury prezentuje jako dogma, aniž by respektovala individuální okolnosti každého případu a rozličnost forem propojení.
17. Stejně tak podle žalovaného z rozhodovací praxe neplyne, že uskutečnění transakce za tržních podmínek automaticky vylučuje zvýhodnění propojených společností. Skutečnost, že spolupráce probíhá na tržní bázi, neznamená, že nezajišťuje propojeným společností výhody, jichž by se jim jinak jakožto nezávislým entitám nedostalo. Naopak je typické, že transakce v holdingové struktuře se odehrávají právě za tržních podmínek; přitom není pochyb o propojení entit v rámci této struktury. Je zřejmé, že existence těsných vztahů a sladování aktivit, byť probíhající za tržních podmínek, a to mezi podniky fungujícími na stejném nebo navazujícím trhu, vede ke zvýhodnění těchto entit oproti entitám nezávislým. Nadto i zde platí, že Nařízení č. 651/2014 ani rozhodovací praxe odkazovaná žalobkyní nestanoví podmínku propojenosti na realizaci transakcí za netržních podmínek.
18. Rovněž tvrzení žalobkyně o neexistenci dostatečného překryvu odběratelů se společností AVÍZO samo o sobě nesvědčí o nezávislosti entit. Rozhodovací praxe překryv odběratelů, nadto v „dostatečně významné“ kvalitě, jakožto nezbytnou podmínku propojenosti podniků nestanoví. Skutečnost, že propojené společnosti pohybující se na stejném relevantním trhu sdílejí pouze část odběratelů, neznamená, že aktivity společností nejsou sladovány. Naopak si lze velmi dobře představit, že si propojené entity záměrně nekonkurují, spíše se doplňují, tedy cílí své obchodní aktivity na co nejširší portfolio odběratelů.
19. Ani jedno z kritérií, na nichž žalobkyně vystavěla svou argumentaci, není žalobkyní pravdivě a správně interpretováno.

V. Jednání před soudem

20. Při ústním jednání, které se konalo dne 16. 1. 2025, žalobkyně odkázala na svou žalobní argumentaci, přičemž akcentovala své legitimní očekávání plynoucí zejména z toho, že již v průběhu prováděných kontrol byly zřejmé skutečnosti, z nichž teprve následně správní orgány vyvodily závěr o nenaplnění statusu malého a středního podniku. Zdůraznila též, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vzájemné a toliko partikulární interakce probíhaly výlučně v tržních podmínkách. Žalobkyně rovněž postrádá hlubokou analýzu skutečností, jež správní orgány hodnotily. Žalovaný při jednání setrval na svém stanovisku a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2024 č.j. 11 A 43/2024-83, který se týká totožného skutkového základu.

21. Soud při jednání zamítl návrh žalovaného na provedení důkazů zápisem ze zasedání představenstva č. 3 žalobkyně ze dne 18. 4. 2016 a Posouzením AK Havel & partners ze dne 14. 12. 2020 a jeho doplněním ze dne 17. 3. 2021, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány hodnotily skutečnosti, které jsou obsahem těchto listin. Správnímu soudu pak nepřísluší doplňovat argumentaci správního orgánu na základě dokumentů, které žalovaný předloží teprve v řízení před soudem.
22. Soud dále shledal, že ostatní důkazy navrhované žalovaným [*Printscreen webu žalobkyně a společnosti AVÍZO ze dne 27. 10. 2022; E-mailová komunikace se zástupci společnosti Ernst & Young, s.r.o ze dne 28. 7. 2023; tisková zpráva ze dne 24. 1. 2023 s názvem: EY Podnikatelem roku 2022 Zlínského kraje je T. D. z plastikářské firmy SPUR, k nalezení na adrese: <https://www.businessinfo.cz/clanky/ey-podnikatelem-roku-2022-zlinskeho-krajeje-tomas-dudak-z-plastikarske-firmy-spur/>; článek ze dne 25. 1. 2023 s názvem: Za rok zpracuje desítky milionů PET lahví. T. D. se stal podnikatelem roku, k nalezení na adrese: <https://www.denik.cz/podnikani/podnikatelem-roku-zlinskeho-kraje-se-stal-tomasdudak-z-plastikarske-firmy-spur.html>] jsou obsahem správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Proto návrh na provedení těchto důkazů rovněž zamítl.*
23. Soud zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení, neboť podání kasační stížnosti v jiné, byť obdobné věci, nevylučuje projednání věci a rozhodnutí o ní.

VI. Posouzení věci soudem

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
25. Soud předesílá, že skutkově obdobnou věcí se již zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 11 A 43/2024, v němž dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Soudu je dále z úřední činnosti známo, že obdobné věci jsou u zdejšího soudu vedeny pod sp. zn. 17 A 41/2024, 18 A 25/2024, 3 A 30/2024, 5 A 43/2024 a 8 A 43/2024, přičemž v nich nebylo dosud rozhodnuto. V nyní projednávané věci se 15. senát plně ztotožnil se závěry vyslovenými v rozsudku ze dne 3. 10. 2024, č. j. 11 A 43/2024-83, z nichž plyne, že žaloba není důvodná.
26. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
27. Nařízením č. 651/2014 se prohlašují určité kategorie státní podpory – jinak obecně zakázané – za slučitelné s vnitřním trhem. Článek 28 předmětného nařízení pak za slučitelnou s vnitřním trhem (za splnění podmínek daných v tomto článku a podmínek stanovených v kapitole I.) označuje podporu poskytnutou malému a střednímu podniku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

28. Recitál 30 nařízení č. 651/2014 deklaruje, že by definice malých a středních podniků použitá pro účely tohoto nařízení měla vycházet z definice v doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. 5. 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (dále jen „Doporučení Komise“). V souladu s definicemi obsaženými v Doporučení Komise je mikropodnikem podnik, který má méně než 10 zaměstnanců a roční obrát nebo rozvahu do 2 milionů EUR. Malý podnik pak má méně než 50 zaměstnanců a roční obrát nebo rozvahu do 10 milionů EUR a střední podnik méně než 250 zaměstnanců a roční obrát do 50 milionů EUR nebo rozvahu do 43 milionů EUR.
29. V bodu 9 odůvodnění Doporučení Komise je stanoveno, že *s cílem lépe pochopit skutečné hospodářské postavení malých a středních podniků a odstranit z této kategorie skupiny podniků, jejichž hospodářská síla může překračovat sílu skutečných malých a středních podniků, je nutné rozlišovat mezi různými typy podniků podle toho, zda jsou nezávislé, zda mají podíly, které neznamenaají schopnost ovládat jiný podnik (partnerské podniky), nebo zda jsou to podniky navzájem propojené. Současná mezní hodnota uvedená v doporučení 96/280/ES ve výši 25 % pro podíl, pod nímž lze podnik považovat za nezávislý, zůstává zachována. V bodě 12 je dále stanoveno, že ve vhodných případech by se měly vzít v úvahu rovněž vztahy mezi podniky, které vznikají prostřednictvím fyzických osob, s cílem zajistit, aby výhody plynoucí malým a středním podnikům z různých pravidel nebo opatření mohly využívat pouze ty podniky, které je skutečně potřebují. Aby se přezkoumávání těchto situací snížilo na nejnutnější minimum, omezilo se zohledňování těchto vztahů na relevantní trhy nebo na sousední trhy.*
30. Čl. 2 odst. 2 Nařízení č. 651/2014 stanoví následující definici: *malými a středními podniky se rozumějí podniky, které splňují kritéria stanovená v příloze I.* Soud podotýká, že Příloha I se pak obsahově shoduje s přílohou Doporučení Komise.
31. Z čl. 2 odst. 1 Přílohy I se podává, že *kategorie mikropodniků, malých a středních podniků (MSP) je složena z podniků, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrát nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 43 milionů EUR.*
32. Podle čl. 3 odst. 1 Přílohy I jsou tzv. nezávislými podniky *všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi partnerské podniky ve smyslu odstavce 2 ani mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3. Z odstavce 2 téhož článku se podává, že tzv. partnerskými podniky jsou všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3 a mezi nimiž existuje následující vztah: podnik (mateřský podnik) vlastní sám nebo společně s jedním či více propojenými podniky ve smyslu odstavce 3, alespoň 25 % procent základního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku (dceřiný podnik).*
33. Podle čl. 3 odst. 3 Přílohy I se pak tzv. propojenými podniky rozumějí podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:
- a) *podnik vlastní většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v jiném podniku;*
 - b) *podnik má právo jmenovat nebo odvolávat většinu členů správního, řídicího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;*
 - c) *podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo na základě ustanovení v zakladatelské listině, společenské smlouvě nebo ve stanovách tohoto podniku;*
 - d) *podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v daném podniku*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

34. Ze třetího pododstavce téhož odstavce vyplývá, že *podniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, jsou také považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.*
35. Poskytování státní podpory je tedy oblastí, která je regulovaná na úrovni Evropské unie. V obecné rovině mantinely jejího poskytování vychází z čl. 107 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie. V projednávané věci možnost poskytnutí podpory žalovaným vychází z Nařízení č. 651/2014. Příloha I tohoto nařízení stanoví kritéria rozhodující pro posouzení, zda žadatel o podporu splňuje definici malého a středního podniku. Definice obsažená v Příloze I pak přímo koresponduje s Doporučením Komise. Podnikem se pro účely Nařízení č. 651/2014 rozumí každý subjekt vykonávající hospodářskou činnost. Aby podnik splňoval kritéria pro určení, že se jedná o malý a střední podnik, nesmí přesáhnout dané stropy, a to co do počtu zaměstnanců a ročního obrátu nebo bilanční sumy roční rozvahy. Tato kritéria je nutné posuzovat u nezávislého podniku, tj. podniku, který není ve smyslu Přílohy I (Doporučení Komise) podnikem partnerským (podnik vlastní 25-50 % základního nebo vlastního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku), nebo podnikem propojeným (podnik vlastní více než 50 % základního nebo vlastního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku). U posuzování propojenosti podniků je pak možné rovněž zohlednit naplnění daných podmínek prostřednictvím fyzické osoby, nebo prostřednictvím fyzických osob, pokud jednají společně a pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích. Za předpokladu, že se jedná o partnerský nebo propojený podnik, je nutné shora daná kritéria (počet zaměstnanců, obrát, či bilanční sumu roční rozvahy) započítat do celkové velikosti podniku. Z judikatury SDEU pak lze dovodit, že definice malého a středního podniku musí být vykládána striktně, za zohlednění cíle vyhradit výhody vyplývající pro kategorii malých a středních podniků pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují. Samotný závěr o propojenosti podniků musí být nicméně učiněn na základě důkladné analýzy právních a hospodářských vztahů, ze které lze dovodit závěr o jediné hospodářské entitě. Komise v tomto ohledu zdůraznila, že při posuzování propojenosti podniků je nutné zkoumat faktory jako strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 18 A 110/2021-65 a rozsudek téhož senátu ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18 A 47/2021-35).
36. Co se týče řízení o odnětí dotace, ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech stanoví, že *řízení o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci může poskytovatel zahájit, došlo-li po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta, byly neúplné nebo nepravdivé.*
37. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Pro konstatování, že podnik nesplňuje podmínky pro udělení podpory pro malý a střední podnik, je třeba jednoznačným způsobem vymezit, jaká kritéria (tj. počet zaměstnanců a obrát, či bilanční sumu roční rozvahy) podnik překročil a na základě jakých skutečností poskytovatel podpory k tomuto závěru došel. Z odůvodnění rozhodnutí přitom musí být nade vše pochybnost zřejmé, zda podnik tato kritéria překročil samostatně, nebo naopak zda k překročení těchto kritérií došlo na základě propojení či partnerství s jinými podniky. Pokud se pak jedná o druhou variantu, je třeba uvést, jaké skutečnosti tomuto závěru svědčí, tj. o jaké podniky se jedná a z jakých konkrétních důvodů lze dospět k závěru, že podniky

tvoří hospodářskou jednotku. V případě závěru o propojenosti podniků je pak z pohledu soudu nezbytnou podmínkou uvedení skutečností, z kterých lze seznat uplatňování rozhodujícího vlivu v jiné společnosti, ať už na základě dovození vztahů uvedených v čl. 3 odst. 3 písm. a) až d) Přílohy I Nařízení č. 651/2014 mezi jednotlivými společnostmi, nebo na základě existence těchto vztahů prostřednictvím fyzických osob jednajících společně.

39. V souladu s rozhodovací praxí je propojenost podniků nutné založit na analýze právních a hospodářských vztahů mezi nimi (srov. rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014, ve věci C-110/13 *HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben*), respektive na struktuře podílů, identitě jednatelů, stupni hospodářského propojení, a především struktuře vlastnictví (srov. Rozhodnutí Komise Evropských Společenství ze dne 7. 6. 2006 o státní podpoře č. C 8/2005 *ve věci regionální podpory ve prospěch společnosti NUW Nordbrandenburger UmesterungsWerke GmbH & Co. KG*). Rozhodnutí pak musí být odůvodněno takovým způsobem, aby umožnilo jeho adresátovi seznámit se s důvody rozhodnutí (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 9. 2016, ve věci T-587/14, *Crosfield Italia Srl Crosfield*). Ve spojení s obecnými východisky týkajícími se přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci je přitom zřejmé, že všechny tyto závěry a úvahy k nim plynoucí musí být přezkoumatelným způsobem popsány v odůvodnění rozhodnutí a musí být založeny na konkrétních poznatcích podávajících se z obsahu správního spisu.
40. Pro posouzení statutu malého a středního podniku je v posuzovaném případě rozhodný výklad článku 3 odst. 3, pododstavce 4, přílohy I. Nařízení č. 651/2014, dle něž *Podniky, které mají jeden či více takových vztahů [pozn. uvedených v odst. 3 pod písm. a) - d)] prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.*
41. Propojenost společností (podniků) lze tedy shledat při splnění následujících předpokladů:
 - existence propojení skrze fyzickou osobu či skupinu fyzických osob,
 - společné jednání těchto osob a
 - výkon činnosti na stejném relevantním trhu či sousedních trzích.
42. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný neprokázal existenci koordinace obchodních aktivit nebo rozhodování orgánů dotčených společností, kdy toto je jedna z podmínek pro určení společného jednání dotčených společností. Dále podle ní žalovaný neprokázal ani koordinaci v oblasti marketingových nebo obdobných činností, kdy jím uváděné příklady v napadeném rozhodnutí toto nejen neprokazují, ani neosvědčují; navíc každé z těchto údajných koordinovaných jednání je logicky vysvětlitelné, jak je uvedeno v žalobě a bylo k tomu shodně argumentováno i v řízení předcházejícím této žalobě. Žalovaný rovněž podle názoru žalobkyně neidentifikoval a neprokázal skutečnosti, které by byť i jedné z dotčených společností přineslo lepší postavení na trhu, zakládalo vyšší tržní či ekonomickou sílu anebo možnost sdílet kapitálovou základnu pro dosažení lepšího postavení na trhu či mezi konkurenty, neidentifikoval a neprokázal ani významnější vzájemné transakce mezi dotčenými společnostmi, byť i tržní povahy, které by závěru o propojenosti dotčených společností mohly nasvědčovat, a neidentifikoval ani společné odběratele dotčených společností. Konečně žalobkyně namítala, že žalovaný u ní svým jednáním založil legitimní očekávání, že je pro účely přidělení dotace subjektem v kategorii malého a středního podniku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

43. Žalobkyně a společnost AVÍZO dle odůvodnění napadeného rozhodnutí naplnily výše uvedená kritéria skutkové podstaty, a to prostřednictvím fyzických osob Ing. T. D. a Ing. Z. D., CSc., kteří ze své pozice umožnili sladování jednání žalobkyně a společnosti AVÍZO jakožto společností působících na stejném trhu obalových materiálů. Žalobkyně byla povinna tyto skutečnosti zohlednit v žádosti o dotaci, což neučinila.
44. Závěr o propojenosti žalovaný v napadeném rozhodnutí založil na existenci souboru skutečností, a to:
- existenci příbuzenské vazby mezi Z. D. jakožto vlastníkem žalobkyně a T. D. jakožto místopředsdou představenstva žalobkyně a zároveň jednatelem společnosti AVÍZO;
 - sdílení služeb zaměstnanců společnosti AVÍZO žalobkyní;
 - poskytování sublicence systému ERP společnosti AVÍZO ze strany žalobkyně;
 - spolupráci žalobkyně a společnosti AVÍZO při prezentaci výrobků na veletrhu Fachpack;
 - obdobné vizuální identity webových stránek,
- přičemž každá z těchto skutečností byla ze strany žalovaného v rozhodnutí podrobena důkladné analýze, v níž byly tyto skutečnosti podřazeny pod definici malého a středního podniku za současného vypořádání argumentů žalobkyně.
45. Jestliže žalobkyně v žalobě namítala, že propojenost mezi oběma subjekty není dána a status malého a středního podniku byl naplněn, je zřejmé, že své námitky opírá o absenci existence vysoké intenzity vztahů mezi propojenými společnostmi, kdy požadavek vysoké intenzity plyne ze závěrů judikatury; dále o tržní povahu vzájemných interakcí obou společností, kdy dle názoru žalobkyně realizace transakcí za tržních podmínek má vylučovat zvýhodnění dotčených společností; a konečně o absenci významného překrytí společných odběratelů, na základě čehož dovozuje, že kde neexistují významní společní odběratelé, neexistuje koordinace činností a rozhodování dotčených společností. Proto jsou podle názoru prezentovaného v žalobě žalobkyně a společnost AVÍZO společnostmi nezávislými.
46. Pro posouzení statutu malého a středního podniku je v projednávaném případě rozhodný výklad čl. 3 odst. 3, pododstavce 4, přílohy I. Nařízení č. 651/2014 dle něž *Podniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.* Propojenost společností (podniků) lze tedy shledat při splnění následující předpokladů: existence propojení skrze fyzickou osobu či skupinu fyzických osob; společné jednání těchto osob; výkon činnosti na stejném relevantním trhu či sousedních trzích.
47. Žalobkyně a společnost AVÍZO naplnily výše uvedená kritéria skutkové podstaty, a to prostřednictvím fyzických osob Ing. T. D. a Ing. Z. D., kdy první je místopředsdou představenstva žalobkyně a zároveň jednatelem společnosti AVÍZO a druhý vlastníkem žalobkyně. Žalobkyně byla proto povinna tyto skutečnosti zohlednit v žádosti o dotaci, a to jde-li o údaj o velikosti podniku v předloženém čestném prohlášení, což neučinila.
48. Žalovaný zjistil (a žalobkyně toto zjištění nezpochybnila), že Ing. Z. D. působil jako předseda představenstva žalobkyně od 15. 7. 1993 do 1. 6. 2022 a zároveň byl od 1. 7. 2011 až do 8. 8. 2022 veden jako jediný akcionář žalobkyně. Od 1. 6. 2022 je členem dozorčí rady. Ing. T. D. působil u žalobkyně v období od 1. 7. 2002 do 1. 6. 2022 jako místopředsda

představenstva. Od 1. 6. 2022 vykonává funkci předsedy představenstva a zároveň v jím vlastněné společnosti REPIP a zprostředkovaně jím ovládané společnosti AVÍZO působí též jako jednatel. V roce 2016 byl zároveň pověřen k výkonu zaměstnanecké agendy žalobkyně (viz dále). Již z povahy zastávaných funkcí je zřejmé, že se nejedná o pasivní působení v žalobkyni a ve společnosti AVÍZO. Samotná existence příbuzenských vztahů v rámci jednotlivých společností jistě sama o sobě neumožňuje učinit závěr o propojenosti podniků (a k tomu se váže i žalobkyní citovaná judikatura), ovšem posuzováno zcela konkrétně s ohledem na případ žalobkyně, žalovaný jak v napadeném rozhodnutí (strana 8), tak v rozhodnutí o odnětí dotace nikdy nezakládal propojenost podniků izolovaně pouze na existenci rodinné vazby. Poukázal na vazby a vliv, který tyto osoby v dotčených společnostech mají, a uvedené doplnil analýzou aktivit dotčených společností, na níž jejich propojenost demonstroval.

49. Závěr o propojenosti obou společností pak žalovaný postavil na existenci celého souboru skutečností, a to nejen na výše popsané existenci příbuzenské vazby mezi Ing. Zdeňkem D. a Ing. T. D., ale podrobně uvedl i další faktory. Sdílení služeb zaměstnanců společnosti AVÍZO žalobkyní bylo zjištěno na základě toho, že společnost AVÍZO poskytla své zaměstnance žalobkyni k balícím a kompletačním pracím. Sdílení zaměstnanců přitom svědčí o vazbách a vzájemném hledání synergií mezi žalobkyní a společností AVÍZO. Taková forma integrace je typická pro společnosti náležející do jedné skupiny. Oprávnění Ing. T. D. zastupovat žalobkyni z pozice místopředsedy představenstva vedlo žalovaného k důvodnému závěru, že toto postavení mu umožnilo koordinovat aktivity žalobkyně a společnosti AVÍZO, v daném případě sdílení zaměstnanců.
50. Jakkoli tedy žalobkyně opírá svoji žalobní argumentaci o popis typových jednání, která v posuzované věci nebyla správními orgány zjišťována (a která nemají dle žalobkyně nasvědčovat závěru o propojenosti dotčených společností), považuje soud za podstatné uvést, že napadené rozhodnutí stojí na jiných zjištěných okolnostech, které vedly správní orgány k závěru o tom, že žalobkyně nenaplnuje status malého a středního podniku. To, že žalobkyní vyjmenovaná typová jednání nebyla v dané věci zjištěna a posuzována, neznamená samo o sobě, že je napadené rozhodnutí nezákonné či nesprávné.
51. Soud při posouzení důvodnosti žalobních námitek vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, který v bodě 33 konstatoval, že „soudní přezkum je tam, kde má poskytovatel správní uvážení, komu, za jakých podmínek, případně zda vůbec dotaci poskytne, realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamená nahrazení správního uvážení uvážením soudu. [...] Součástí přezkoumání je i posouzení, zda je správní uvážení logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nahradily uvážením vlastním [...]“. Vzhledem k tomu, že rozhodování o poskytování (odnětí) dotací probíhá v rámci správního uvážení, přísluší správním soudům při přezkumu negativních rozhodnutí toliko posoudit, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil, či je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
52. Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Soud také zdůrazňuje, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat to, co již bylo vyřčeno. Z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“ (srov. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005- 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 46/2014- 28, či ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 175/2016- 32). Napadené rozhodnutí výše uvedeným požadavkům podle názoru soudu dostojí.

53. Správní orgány mají povinnost řádně odůvodnit svá rozhodnutí, přičemž musí vzít v potaz námitky odvolatele. Je to totiž právě odvolatel, kdo svým jednáním určuje rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ze strany odvolacího orgánu. Z důvodu limitů správních orgánů a procesní ekonomie však není možné požadovat posouzení a odůvodnění každé jednotlivé námitky. Správní orgány dostojí svým povinnostem i tehdy, jestliže namísto výslovné reakce na námitky odvolatele uvedou vlastní úvahu, jež bude s to vyvrátit námitky odvolatele. V posuzované věci soud shledal, že žalovaný se zabýval argumentací žalobkyně a její základní námitky náležitě vypořádal; závěry, k nimž přitom dospěl, řádně odůvodnil. Soud poznamenává, že má pro tento postup žalovaného pochopení, jelikož postupoval tak, aby dodržel zásady procesní ekonomie s přihlédnutím k rozsahu podání žalobkyně. V tomto případě tak žalovaný nepochybil a námitka není v této části důvodná. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 2 Afs 155/2016-70 a ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Afs 345/2017-35, soud dále uvádí, že není povinností správního orgánu reagovat na každou námitku účastníka řízení, nýbrž může přistoupit také k prezentaci svého odlišného názoru, který, pokud jej řádně odůvodní, může vyvrátit argumentaci účastníka řízení. Nezákonnost rozhodnutí tedy nemůže spočívat pouze v nenaplnění subjektivní představy žalobkyně o tom, jak měly být její námitky a odkazy na judikaturní rozhodnutí soudů v napadeném rozhodnutí vymezeny.
54. Žalovaný podle názoru soudu důvodně a přiléhavě podotkl, že judikatura SDEU ve věci HaTeFo v bodě 34 připouští, že: „článek 3 odst. 3 čtvrtý pododstavec přílohy doporučení MSP je tedy třeba vykládat ve světle tohoto cíle, aby podniky, které formálně neudržují některý ze vztahů připomenutých v bodě 28 tohoto rozsudku [pozn. uvedených v odst. 3 pod písm. a) - d) Nařízení], ale které přesto mohou být – vzhledem k úloze, již hraje fyzická osoba nebo skupina fyzických osob, které jednají společně – považovány za jedinou hospodářskou entitu, musely být rovněž považovány za propojené podniky ve smyslu uvedeného ustanovení, pokud své činnosti nebo jejich část provozují na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.“
55. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž zmínil, že závěr o propojenosti vyplývá i z poskytování sublicence systému ERP (enterprise resource planning) společnosti AVÍZO ze strany žalobkyně, což je systém software pro plánování podnikových zdrojů, který pomáhá společností s automatizací procesů v oblasti financí, lidských zdrojů, výroby, dodavatelského řetězce, služeb, nákupu, controllingu, reportingu ad. Jedná se o systém poskytující komplexní přehled o fungování společnosti, procesech uvnitř společnosti, a sloužící jako podklad pro plánování rozvoje a směřování společnosti. Žalovaný v této souvislosti zmínil, že pro tyto systémy je typické, že jsou využívány v holdingových strukturách, neboť umožňují vzájemnou prostupnost systémů, slaďování procesů uvnitř skupiny a hledání synergií uvnitř skupiny.
56. Konečně žalovaný zmínil i spolupráci žalobkyně a společnosti AVÍZO při prezentaci výrobků na veletrhu Fachpack a obdobnou vizuální identitu webových stránek. Žalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

bylo zjištěno, že žalobkyně i společnost AVÍZO provozují svou činnost na stejném relevantním trhu obalových materiálů a plastikářských výrobků a na trhu flexibilních obalů pro nepotravinové výrobky. Žalobkyně i společnost AVÍZO měly v rozhodnou dobu na portálu živnostenského podnikání zapsanu činnost výroby plastových a pryžových výrobků totožné klasifikace ekonomických činností EU. Dále obě společnosti společně prezentovaly výrobky na veletrhu Fachpack v německém Norimberku, jež je „největším evropským veletrhem obalových materiálů“. Rovněž sortiment výrobků žalobkyně a společnosti AVÍZO uvedený na jejich webových stránkách lze v souladu s rozhodovací praxí SDEU zařadit pod výrobky spadající na stejný relevantní trh či sousední trh. Společnost AVÍZO se specializuje pouze na výrobu obalových materiálů různého typu. Mezi ty patří bublinkové fólie na různé způsoby (role, obaly, minirole), sáčky a přířezy, rukávy, bublinkové obálky. Žalobkyně se zabývá primárně výrobou plastových výrobků. Jsou to nano roušky/respirátory, izolační materiály, ochranné profily, plastové trubky a profily, a obalové materiály – role, sáčky, přířezy, laminované a extrudované desky. Z uvedeného lze tedy dovodit, že obě dotčené společnosti působí na stejném relevantním trhu.

57. Nedůvodnou shledal soud i argumentační linii žaloby, v níž žalobkyně poukazuje na závěry, které dle jejího názoru vycházejí z relevantní judikatury SDEU a údajně vyvracejí závěr o propojenosti posuzovaných společností. Uvedená judikatura však posuzuje případy propojenosti vždy *ad hoc*, na základě dílčích vodítek, která však nemusí být ve všech případech propojenosti naplněna, či se mohou vyskytnout skutečnosti jiné, jež povedou k závěru o propojenosti společností.
58. Tak například v bodě 90 rozhodnutí (rozsudek Tribunálu ze dne 22. 5. 2019, ve věci *Ertico – ITS Europe, T-604/15 a C-572/19*) se stěžejní důraz klade na účel ustanovení, v jehož světle je nutno analyzovat zjištěné skutečnosti, a tyto posoudit: „Z tohoto hlediska je cílem kritéria nezávislosti zajistit, jak správně uvedl Tribunál v bodech 102 a 149 napadeného rozsudku, aby z opatření určených pro MSP měly skutečně prospěch podniky, pro které velikost představuje znevýhodnění.“ Proto je v první řadě potřeba vycházet z toho, že v případě výkladu pojmu malého a středního podniku má být upřednostňováno hledisko skutečné potřeby podpory a otázky, zda posuzované podniky reálně čelí problémům typickým pro malé a střední podniky. Jinými slovy, ze statusu malého a středního podniku mají těžit skutečně pouze ty podniky, pro něž jejich velikost představuje znevýhodnění, nikoliv podniky, které mají přístup k podpoře, jež se ostatním nedostává. Žalovaný podle názoru soudu dostatečně podrobně, určitě a srozumitelně vyjmenoval a popsal zcela konkrétní skutečnosti a aktivity svědčící o propojenosti žalobkyně a společnosti AVÍZO, pro které se společnosti AVÍZO dostalo výhod, kterých se ostatním nezávislým malým a středním podnikům na trhu nedostává.
59. Závěr o propojenosti podniků tak žalovaný v posuzované věci shledal na základě rozličných kritérií a jejich kombinací. Tím byla splněna podmínka formulovaná judikaturou, podle níž závěr o propojenosti podniků nelze činit výhradně na základě jednoho kritéria, na jehož výlučném základě lze konstatovat propojenost podniků. Žalovaný důsledně a podrobně posoudil konkrétní aspekty nyní posuzovaného případu a přihlédl zejména k účelu právní úpravy, jímž je ochrana statusu malého a středního podniku, to vše bez ohledu na to, že žalobkyně uváděla jiná kritéria či typová jednání v této věci posuzována nebyla (viz výše). Tato skutečnost nečiní napadené rozhodnutí nezákonným.
60. Ani argumentace legitimním očekáváním žalobkyně ohledně posouzení velikosti podniku, respektive naplnění statutu malého a středního podniku, podle názoru soudu neobstojí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Princip legitimního očekávání se ve formě základních zásad řízení promítá i oblasti správního práva, třebaže nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován. Lze jej však dovodit i ze základních zásad správního řízení (v současné době srov. např. § 2 odst. 3 správního řádu o ochraně dobré víry). Není podstatné, že princip ochrany legitimního očekávání, stejně jako množství dalších právních zásad, mnohdy plynoucích už z klasické jurisprudence římské, není součástí psaného práva. Ostatně již Ústavní soud v plenárním nálezu Pl. ÚS 33/97 publikovaném pod č. 30/1998 Sb. připomenul, že i v českém právu platí a je běžně aplikována řada obecných právních principů, které nejsou výslovně obsaženy v právních předpisech. Ústavní soud v posledních letech také bez váhání přiznal ústavní ochranu legitimnímu očekávání jako základnímu právu v mnoha případech. Tak např. nález č. 33/2004 na příkladu závazného příslibu převést náhradní pozemky vyložil, že v právním státě platí princip ochrany důvěry ve vážnost a závaznost aktů veřejné moci; stát se pak svého závazku nemůže zbavit, jestliže nastanou v příslibu vymezené podmínky; jinak by si počínal protiprávně. V nálezu sp. zn. III. ÚS 252/04 Ústavní soud připomenul, že k neoddelitelným znakům právního státu patří také předvídatelnost práva a ochrana oprávněné důvěry v právo, nazývaná také oprávněným legitimním očekáváním. V nálezu č. 120/2004 shledal Ústavní soud v „*povinnosti neohrožovat důvěru osob v akty veřejné moci*“ dokonce ústavní princip. Podobně srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 353/04, II. ÚS 37/04, Pl. ÚS 6/05, I. ÚS 437/03, Pl. ÚS 50/04 (který označil princip legitimního očekávání i za obecný princip komunitárního práva), stanovisko Pl. ÚS st. 21/05 a další.

61. Jedním z prvních nálezů zabývajících se touto otázkou byl nález č. 131/2003 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyložil, že „*Každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí. Soudy právního státu chránícího individuální lidská práva a svobody jsou ústavně zavázány promýšlet důsledky svých rozhodnutí, zohledňovat svůj předchozí postup, dbát na vynutitelnost vydávaných rozhodnutí a neposuzovat věc jenom z hlediska izolovaného výkladu jednoho ustanovení. Důvěra v soudní rozhodování a reálná vynutitelnost práva totiž patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu.*“
62. Legitimní očekávání však nezakládá postup, jímž žalobkyně porušila podmínky dotace. Uvedené potvrzuje rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012–34 konstatoval, že „*za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem.*“, přičemž „*(p)ředpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku].*“ Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56].“ V důsledku porušení právních předpisů, dle nichž byla žalobkyně povinna v žádosti o dotaci uvést pravdivé (a úplné) údaje, legitimní očekávání žalobkyně nevzniklo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

63. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2023, č. j. 7 Afs 413/2021-32, žalobkyně v žalobě dovozuje, že není-li si žalovaný jist interpretací předpisů, nelze takovou znalost očekávat od příjemce dotace. Takový závěr však z citovaného rozhodnutí neplyne. Ve zmíněném rozhodnutí totiž soud posuzoval situaci, kdy si orgán „*nebyl vědom toho, že by výslovně zmíněný požadavek na doložení konkrétního certifikátu byl diskriminační.*“ Správní praxe je založena na rozhodnutí orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006-132). V nyní projednávaném případě však žalobkyně na žádnou takovou rozhodovací praxi orgánů veřejné správy neodkazuje. Jí odkazovaná rozhodnutí správních soudů, SDEU a Komise EU poskytují zcela obecná východiska pro posouzení statutu malého a středního podniku, který však je, jak již soud výše opakovaně vyložil, nutno posoudit vždy v mantinelech daných skutkovými souvislostmi konkrétního případu, což žalovaný podle názoru soudu učinil. O žádnou nejistotu v interpretaci právního předpisu se zde nejednalo.
64. Žalobkyně se ve své žalobní argumentaci soustředila na podrobně rozebraný a odůvodněný nesouhlas s právním hodnocením žalovaného. Obdobně přitom argumentovala již v rozkladu, přičemž žalovaný se s těmito námitkami dostatečně a komplexně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Soud považuje vypořádání těchto námitek za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, a proto především odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť, jak již bylo soudem konstatováno shora, smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené.

VII. Závěr a náklady řízení

65. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Žalovaný sice při jednání požadoval přiznat náhradu nákladů řízení spočívajících v zastoupení advokátem, avšak k tomu soud odkazuje na setrvalou judikaturu správních soudů potvrzenou také Ústavním soudem, podle níž náklady správního orgánu na zastoupení advokátem v soudním řízení v zásadě nejsou důvodně vynaloženým nákladem, pokud správní orgán vystupuje v tomto řízení v oboru své působnosti. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je správní úřad (tím spíše ústřední správní úřad) dostatečně vybaven. Jinými slovy, jde o samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat po žalobkyni, aby hradila náklady vzniklé tím, že správní orgán udělil k zastupování plnou moc advokátovi (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47, č. 3228/2015 Sb. NSS; shodně postupoval Nejvyšší správní soud též v rozsudcích ze dne 17. 4. 2024, č. j. 6 Afs 71/2023–87, ze dne 18. 4. 2024, č. j. 7 Afs 96/2023–90 a č. j. 7 Afs 95/2023–83). Soud proto ve sporu úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu